

Arribe a casa. Camine les plantes, el sofà,
fins i tot el silenci físic que esmicolen
els passos com si el gebre trencadís del matí.
No hi ha ningú: queden només
les petjades ràpides de la fugida matinal;
empremtes que, pacients, esperen.
És això, que la casa siga nostra:
romandre en una sabata mal desada
o en el quadre que vam triar un dia d'un Nadal
ja fa un grapat d'anys i que ara perdura
indissoluble de la paret primera on va raure.
Aquesta casa ens pertany o pertanyem a aquesta casa.
Com els emigrants pertanyen a una altra de llunyana
com es conten històries de gossos que retornen a la llar
com estimem una ciutat, un bar, una mirada
perquè hi vam viure un miracle un instant.
Una casa és la presència i l'absència, un oasi
esquitxat de palmeres que han après a viure amb el desert
[i l'aigua,
una casa és la presència i l'absència, una piscina
on caben setmanes esteses de calma hivernal
per a reviure d'esguits, baralles i cossos

CERCLE DE MOTS

Perquè l'anècdota és, també, essència,
així com una taca de llum és
la llum, i la conforma i l'acaronar
com un amor és qualsevol amor
absolut, únic i cada vegada,
ja se sap, nou.

A la piscina dels somnis, la llum
s'espanta de la llum i del misteri
del cos que la captura amb cercles d'aire:
a cada esclat les perles es desfan
per a deixar el no-res de l'essència:
de tu a mi, els besos que ens confonen.

El desig és una pedra que sura
sobre l'aigua. No importa si d'un llac,
un estany, un mar, un oceà o la piscina
més petita. Només importa aferrar-s'hi
amb l'instint de sobreviure. No importa
res més: tan bon lloc per morir és un pou
com el més bell finir del jorn a la platja,
negra i tropical, de Limbe, sota els mateixos
peus del volcà. Només el desig ens salva
en el desig. Només el desig fa surar la pedra
que som, ja condemnada al fons, des de massa
abans de l'abisme. Només el desig.
Sols el desig caduca i ens enfonsa fins el fons.
Sols el desig ens renaix de la mort
quan ja hem exhalat l'oxigen darrer
i som dipositats sobre els taulells del fons.
És aleshores que percebem, refractat,
quelcom millor que un somni on neda l'aire
sobre l'aigua. Llavors comença la cacera.
Només amb el desig, només des del desig,
fins al darrer jorn contra el desig.

I EL NAUFRAGAR M'ÉS DOLÇ EN AQUEST MAR

Sé que un dia ho vaig dir. Era fàcil, però: assegut damunt la se-
renor que tenen alguns dies, assegut a la cadira, assegut a la
terrassa després d'un dia com un dia tranquil, lleugerament fe-
liç: *Sempre estimat em fou aquest mont erm i la bardissa
aquesta que bon tros de l'últim horitzó l'esguard em tapa. Mes
assegut i contemplant, immensos espais enllà d'aquesta i so-
brehumans...*

Tot, però, ni és circular ni retorna, malgrat que hom veu tra-
ces de rostres en altres rostres i s'hi obliga, com hom es llança
a la piscina freda dels dies i sempre són les mateixes agulles
diferents que es claven de nou igual.

Avui tot és com és i això tenyeix el passat i el futur. Cada
acte nostre ens contempla des de sempre i, tanmateix, és des-
trossat pel següent: és impossible recórrer camins perquè no
n'hi ha. Tan sols una cadira on asseure's un dia feliç i vore el
paisatge feliç, tan sols una cadira i, a l'esquena, el paisatge
oblidat que crema insolent mentre escriu futurs amb dits de
cendra.

No resistim la vida: és el seu fulgor que ens abraça
profundament i indigna. Amb una indignitat ferotge
i salvatge, com la d'aquell que no coneix pietat ni la practica.
No sobrevivim la vida, que som a l'hospital, allà
on són les cures intensives, la lidocaïna, el destacte
en vena per no sentir dolor sota les benes.
I, mentre la vida ens devora inconscients
al llit més callat d'habitacions i asèpsia, sentim
que encara guardem, desat al caixó més profund
de l'esperança –on encara són la roba, les sabates
que durem de nou pel carrer al qual mai no podrem
tornar a eixir–, un profund i habitat pou piscinal.

No existeix demà:
Déu se n'ha anat a pescar en barca
una estona, un segle, un mil·lenni:
és difícil comptar l'eternitat,
teclejar motius per l'esperança,
desesculpir les làpides que hem quallat
sobre els esguards piscinals
i descobrir el món.

Ara és demà i la paraula és nostra.
Sense veu, sense cap fat, amb un escarpre
contra els ulls soldats, amb un escarpre
només per a mirar.

POESIA I VIDA 2

Com aquell davanter que no veu porta
i es llença a la piscina amb grans crits,
per si de cas l'atzar li és benèvol
quan el xiulet sone a penal i groga,
exactament així quan escrivim:
temptem la sort, el fat, algun destí
i massa il·lusions quan només som
el lleu espill de l'aigua: per fortuna
és que alguns cops l'àrbitre creu i pica:
cada so pren, aleshores, relleus,
formes, que sols el gol pot superar.